

den foregaaende Trafikminister end den nuværende, der har ønsket dette Beløb, og Flertallet har bøjet sig for de Betragtninger, han har fremsat.

Udvalget har stillet Ændringsforslagene Nr. 28 og 29 til § 14; de er begge en Følge af de foregaaende Ændringsforslag vedrørende den søfartskyndige Søfartschef.

Endelig er der til § 15 stillet et Ændringsforslag af Udvalget, tiltraadt af Ministeren for offentlige Arbejder; det lyder saaledes:

„Som nyt 3die Stykke tilføjes:

„Denne personlige Godtgørelse nedsættes efterhaanden med de Beløb, hvormed vedkommendes Lønning stiger ved Overgang til højere lønnede Stillinger under Statsbanerne, og bortfalder aldeles, naar deres Lønning under de anførte Forhold bliver lig med eller overstiger Summen af deres sidst oppebaarne Løn i den tidligere Stilling og Erstatningen for Andel i Statsbanernes Udbytte.“

Man ønsker at komme bort fra denne Udbytteandel saa snart som muligt og mener, at det vil kunne gaa noget hurtigere paa den Maade, Udvalget her foreslaar.

Jeg skal slutte med at sige et Par Ord om Betydningen af denne Sags hurtige Gennemførelse. Naar en saa stor Sag som den foreliggende underkastes en Reform, vil der, saalænge Arbejderne med Forundersøgelserne staar paa, savnes nogen Sikkerhed i Styrelsen; da det nu er over 3 Aar siden, Statsbaneudvalget af 1911 blev nedsat, vil man forstaa, at Administrationen har et rimeligt Krav paa, at der træffes en afgørende Beslutning, saa snart man mener, at det nødvendige Materiale er skaffet til Veje og gennemarbejdet. Flertallet haaber, at man her i Tinget vil anerkende det Arbejde, der nu er udført, og anmoder derfor om at faa Sagen fremmet og om, at man vil stemme for de Ændringsforslag, som jeg nu har omtalt.

Jensen-Sønderup: Jeg maa maaske som Indledning gøre en almindelig Bemærkning om Lovforslaget, skønt den egentlig hører hjemme ved første eller tredje Behandling, nemlig at jeg synes, at der ved dette Lovforslag gives Administrationen en langt mere udstrakt Myndighed med Hensyn til Styrelsen af en stor og betydningsfuld Virksomhed, end vi sædvanligvis ser det. Det er vel neppe undgaet noget Medlems Opmærksomhed, at man næsten i hver eneste Paragraf i Lovforslaget støder paa dette ret ubestemte,

der karakteriserer saa at sige enhver Bestemmelse. Hvis ærede Medlemmer f. Eks. vil se paa § 2, vil De se, at Generaldirektøren til Medhjælp skal have en Generalsekretær, og denne Generalsekretær skal bistaas af en eller flere Kontorchefer og fornødent Personale. Hver Afdelingschef, som de nuværende Direktører altsaa skal hedde, skal have Bistand af det fornødne Antal Kontorchefer; der staar ikke „en eller flere“ — det er trivielt at bruge den samme Vending —, men Meningen er den samme: de skal have det fornødne Antal Kontorchefer hver og det fornødne Personale. Afdelingschefen for Baneafdelingen skal ved sit Tilsyn med Baneanlægene bistaas af „en eller flere“ Baneingeniører. Hovedrevisoren, der skal forestaa Statsbanernes Kasse- og Regnskabsvæsen, skal have „det fornødne Personale“. Ifølge § 4 skal Distriktscheferne til Medhjælp have „det fornødne teknisk og konformæssigt uddannede Personale“. Distrikterne skal jo deles i Sektioner, og i hver af Sektionerne skal der være det fornødne Personale. Jeg kan ikke blive ved at nævne Enkeltheder; det vilde blive for langt; men stadigvæk er det holdt ret ubestemt. Det er overladt til Administrationen at træffe Afgørelse om, hvilket Antal der maatte anses for at være fornødent.

Naar jeg er begyndt med at gøre disse Bemærkninger, er det i Tilknytning til, hvad den ærede Ordfører (Moesgaard-Kjeldsen) har skrevet i Flertallets Betænkning. Det hedder der, at Flertallet „finder Anledning til at paapege, at det vil være nødvendigt at give Administrationen nogen Bevægelsesfrihed.“ Paa Baggrund af den Bevægelsesfrihed, som fremgaar af de anførte Citater af Lovforslagets første Paragraffer, er det i hvert Fald meget beskedent, naar man siger, at man finder Anledning til at paapege Nødvendigheden af at give „nogen“ Bevægelsesfrihed. Der er en ikke ringe Bevægelsesfrihed i Lovforslaget i Forvejen, synes jeg. Men det maa indrømmes, at der i Lovforslaget er enkelte eller i hvert Fald en enkelt Bestemmelse, som virkelig ikke giver Plads for nogen Bevægelsesfrihed. Der staar i Lovforslaget, at man ved Distriktsinddelingen kun kan komme op til 3 Distriktschefer, idet der staar „indtil“ 3 Distrikter. Medens alt andet er flydende, er der dog paa dette ene Omraade fastsat, at man ikke kan komme over de 3. Og da Flertallet har fundet, at det dog var nødvendigt at give „nogen“ Bevægelsesfrihed, og med det for Øje har gennemsgt